

Tapolcai Zoltán, a Hajdú-Bihar Megyei Kormányhivatal Foglalkoztatási, Munkaügyi és Munkavédelmi Főosztályának vezetője előadását egy Ferge Zsuzsa-idézettel kezdte: „A piaci szükségleteit piaci alapon mindenkinek magának kötelessége kielégíteni, és mindenki maga elégíti ki.”

Sokszor felvetődik a kérdés, hogy mi a valódi szükségletünk. Előfordul ugyanis, hogy valamire vágyunk, de nem biztos, hogy az tényleg kell nekünk a mindennapjainkban. Amennyiben valaki akadályoztatva van abban, hogy a saját szükségleteit kielégítse, akkor valakinek segítenie kell. Kisebb körben a segítő lehet a szülő, utána jön a tágabb segítő kör, és nagy baj esetén az állam segít.

A munkavállaláshoz több dolog is szükséges. Elsőnek az előadó a szellemi képességet említette, amelyet mindenki hoz magával. Fejleszthetőek a készségek, mint például a koncentrációképesség, a monotonitástűrés vagy a kommunikációs készség. A harmadik a képzettség, amely azt jelenti, hogy valaki tanult valamit, azonban nem biztos, hogy azon a területen fog elhelyezkedni. A motiváció a legnehezebb feladat, a mobilitás pedig változik, mert az emberek nagy része egy idő után nem szívesen költözik más városba egy munka miatt. A mai magyar társadalom legnagyobb problémája a munkapotenciál, azaz, hogy milyen munkatapasztalata van a munkavállalónak. Ez a legfontosabb, amely a munkába álláskor számít, ezért Kormányhivatal három hónapos programokkal segíti a leendő munkavállalót, hogy munkatapasztalatot szerezzon, amire később hivatkozni is tud.

Ezután a foglalkoztatás- és gazdaságpolitika problémáit vázolta fel az előadó Hajdú-Bihar Megye munkavállalási térképén. Megtudtuk, hogy a fiatalok szeretik váltogatni a munkahelyüket, a gazdaság stabilitásának azonban ez nem tesz jót. Az az ideális, ha valaki legalább 3-5 évet eltölt egy munkahelyen, de jelenleg a megyénkben az ilyen dolgozók száma a százazret sem éri el. Hajdú-Bihar Megyében nagyon gyakran mozog a munkaerő, a jelenlegi adatok szerint 30-40 ezren vannak azok, akik jelenleg állásban vannak, de közben már munkát is keresnek. 15-20 ezer azoknak a száma, akik gyakran lépnek ki a munkaerő-piacról, majd újra visszalépnek. A legnehezebben meghatározható csoportot jelentik a napi bejelentéssel dolgozó rendszeres egyszerűsített foglalkoztatottak. A sor végén pedig meg kell még említenünk a feketén dolgozókat is. 160 ezer pedig azoknak az aktív korúaknak a száma, akik dolgozhatnak, de nem teszik. Ők főleg egészségügyi problémákkal rendelkeznek, és általában az állami ellátásból élnek.

Következőként az előadó azt mutatta be, hogyan reagált a Hivatal a pandémiára. A járvány előtt a 22 ezerről 17 ezerre esett a regisztrált álláskeresők száma, amely egy igen pozitív időszaknak tekinthető. A stratégia az volt, hogy minél több embernek adjanak rövid távú támogatást, hogy minél több ember kerülhessen ki a munkaerő-piacra olyan gyorsan, ahogy csak lehet. A járvány februári berobbanásával azonban a felduzzasztott munkaerő-piac kipréselte magából az embereket, és kb. 10 ezer embert újra regisztrálni kellett. A kormányzat ekkor azt az instrukciót adta, hogy olyan intézkedéseket kell hozni, amelyekkel a pandémia alatt elbocsátott embereket vissza lehet venni. Ezzel 10 ezer ember visszakért a munkaerő-piacra.

Sajnos azonban most újra számolnunk kell a járvány negatív hatásaival. Ezért az ágazati bértámogatás, amelynek kereteiben a kereskedelmi és szolgáltató szektor érintett, folytatódik. A támogatásokat még az idén oda kell adnia a Hivatalnak, hogy a kis- és középvállalkozások ne menjenek tönkre. Így jelenleg a rendszerben csak azok maradtak, akik 1-2 éve regisztráltak, ők a tartós munkanélküliek. Számukra jelenleg olyan programokat kínálnak, amely keretében a bérük felét a Hivatal, a másikat az őket foglalkoztató állja, nevezhetjük ezt a folyamatot reszocializációnak is. Ezek után az előadó bemutatta annak a lelki folyamatát, ahogyan valaki tartósan munkanélkülivé válik. Megtudtuk, hogy körülbelül hat hónap után van egy olyan időszak, amikor egy ilyen ember újra szeretne munkába állni. A Hivatal munkatársai ebben az időszakban tud dolgozni velük, ekkor van esély arra, hogy valamilyen formában újra a munkaerő-piacra kerülhessenek.

Végül megemlítette azt a problémát, hogy sajnos nem mindenki azon a munkahelyen dolgozik jelenleg, ahol dolgoznia kellene. Ha a villanyszerelő az építőiparban dolgozik, akkor hiányzik a saját területéről, amely nem tesz jót a gazdaságnak. Útravalóul elmondta a hallgatóságnak, hogy ne csak arra figyeljenek, hogy milyen papírt szereznek, hanem „pakolják be a batyuba” a munkavállaláshoz szükséges dolgokat (amelyet korábban kifejtett). Ezeket pedig később maximálisan ki kell használni a munkaerő-piacon, hogy legyen annyi pénze valakinek, hogy a piaci szükségleteit kielégítse.

Pogány Emese